

107 nummer. Likväl inbegripas härunder några stycken, hvilkas erhållna plats på en Svensk Konstexposition icke är lådt att förklara. I fall ännu, så långt för alla Svenska hjertan, skulle gifwa en sådan förklaring i afseende på No 109: Portrait af H. R. H. Kron-Prinsen, wid sju års ålder, skrifwande, enligt utgift i Katalogen, sid. 12 af okänd Franssk Måstare (enligt hvad vi tro oss med säkerhet weta, af ett fruntimmer), så kan man säkerligen icke finna någon för No 110—121: Arbeten förfärdigade i Frankrike uti så kallad Lithocromie eller stentryck med Oliefärgor, då dessa äro förfärdigade, hwarsteden i Sverige eller af någon Svensk, och då de för öfrigt icke kunna anses såsom producter af fri konst, utan af handverket. De wisa huru stora framsteg man gjort i läseringskonsten; men äro intet prof på måleri och höra af detta skäl icke hit. Dett annat är förhållandet med de ätta landskapskapsorna af Hr Chr. Ekdorff, No 73—80, då han, ehuru Sachfare till sin börd, nu wistas i Sverige. D Inom stule wid deras utslutande expositionen saknat några bland sina verkliga prydnader. Sjänerhet har allmänheten utmärkt No 73, Utligt af Wardde och Warddehus fastning: en förträfflig och sann målning af denna köldens östliga trakt, öfwer hwilken nordanssermen, från en östgräns himmel, sträcker sitt hårda, tvingande wälde, och No 79, Skogsstycke, med ett och bokträn, hwilket deremot framställer den mest warma, leende och riket bördiga natur. Men alla Hr Ekdorffs landskapsar äro ypperliga, och kunna tjena såsom bewisande exempel för den oupphörliga af ure toy och caracter denna målningssätt kan antaga. Det fruktas wäl att icke blifwa riktigt förslädd, men han tror sig i alla fall ic kunna b. skändare tjena caracteren af Hr Ekdorffs landskapsmålning, än då han anser den utnyttja om icke alltid den möda, åtminstone den rörlighet som utgör naturens midtag till, — i händelse ett sådant talesätt icke synes alltför seummande. Den utmärksamme åskådaren kan öfwertryga sig här om genom en anständig jämförelse med de 8 förtäufande landskapskapsor af professoren och riddaren Fahlcrantz, som prydt denna exposition, i hwilka äro den lust melancholiska af-toningsnad, hwilken enligt flere utländningars anmärkning, herskar i Svenska naturen, liksom tagit gestalt och färg, så att — i fall man får till jemnförelse använda benämningar ut en annan konst-

art — det skulle kunna sägas att Hr Ekdorff framställer naturens odestyl, Hr professor Fahlcrantz deremot dess elegiska diux och innerlighet. Att åter — emedan wi kommit att tala om Hr professor Fahlcrantz's tablör — utmärka hwar och en af dem med ett särskildt wörd, torde wara öfwerflödigt, då de, så stiftande till ämnen och nuanceringar, dock alla hafwa samma hänförande förträfflighet, hwilken wi sedan länge beundrat i denne konstnårs arbeten; en förträfflighet som öfwen intagit dem, hwilka efter egen åskådning, sakna portrait-enlighet i No 14, och påstå, att konstnåren snarare målat ett idealiseradt än ett verkligt Trollhättefall.

Efter dessa utaf omständigheterna föränledda anmärkningar, stola wi närmare sölja katalogen, utwälskan att ref. will förbinda sig till något uttrande öfwer hwarje särskildt nummer, eller öfwer hwarje konstnårs eller konstnårens arbeten. Det har redan tillkännagifwit, att han endast uttrar sig efter de wärdtryck de här exponerade konstverken gjort på hans känsla. Öfwer det som på denna känsla gjort alldeles intet intryck, kan han således icke tala. Endast hwad som al i det sig utmärkt är — säger Thorild, — således måstarens verk, eller deras som med stora compositioner liksom fordra att sålunda anses, höra under kritikens domstol; öfwer medel måttan eller lärjungens osäkra försöt, skall man antingen tala eller tala wäl.

Det ser sig bragt till det första af dessa alternativer öfwer alla härwarande architectur ritningar, No 1, 2, 32, 33 och 136. Wännen skall säkerligen finna skälet här till deruti, att ref. icke försäke att biddna dem och torde lansse hafwa rätt. Men då detta skäl möjligen borde förbinda honom till utsynad öfwen öfwer arbeten ut de öfriga konstarterna, är han skyldig tänna, att det som egentligen förmit honom till denna utsynad, i anseende till wär på repper utförda architectur, är, att han alldeles icke har sinne för dessa sakt utförda och omsorgsfullt lagerade ritningar, hwilka genast, genom hela sin anläggning gifwa tillkänna, att de aldrig blifwit beräknade för någon annan grund än ritbrädet. Sniffligt har det också förefallit ref. om de unge män, som egna sig åt denna, ty wär i wär tid så fållan använda konstart, wille lämpa sina projectritningar efter ämnet, eller den byggnads bestämmele de föreslå, så att de icke måtte utsyra ett fångelse i en provinnsstad, som ett to gligt stott. De gamle kallade hwarje sådan utswäfning utöfwer äm-

net, en parentherfus — och denna är i forntidens
rhetoricor utmärkt som ett fullt fel. (Fortf. c. a. g.)

(Zusatz).

Tänkar, i anledning af det Fransyska lag-
förslaget, om Förstedsrätten.

(Slut se. No 50).

Önkligt bör i afseende å fidei-commissen den mät-
ta iakttagas, att ej för många och för stora fastig-
heter samlas på en hand. Det blir bättre att föla
hafwa många mindre stora, än färre alltför stora fidei-
commissen i ett land, uten det blir sånt att haf-
wa inga. De alltför stora fidei-commisserna kunna
leda till ett aristokratiskt wäide och usurpation af all
kaglig wagt, då de mindre äro den afstulande kraf-
ten deremot, och den enda tillsynslydande control-
len på regentens embetsmän, en control utkom-
men och beständande genom orubbligheten af den af-
passade förmyndighet som ger småt för utlysning,
samt tid och medel att förwärfwa densamma; men
hvilken, i fall i nya fidei-commissen finnas, nödwändigt
aftager och förwagas i mon af den allmänne ofunnig-
hetens tillwärt genom arfträders och ägodclars dag-
liga förmyndning, den blåde folkmångdens förg-
fullare utkomst och knappare lifsbörning.

Det i följande satta förslaget i Frankrike är hos oss
för litet bländ till alla sina delar, för att tillräcka gif-
ningar om de modificationer som det kunde underfäs-
kas, i fall det blifwit antaget. Sidana må finnas
mångfaldiga, t. ex. att af de till ett wist antal i
landet bestående fidei-commissen, icke flere än ett
skulle kunna tillfalla äldsta sonen; det betydligaste
dernäst, den andra i ordningen, o. s. w.; att i igen
skulle få behålla statens embeten och tjänster eller id-
la stadsmanne-näring och derjemte behålla sin fidei-
commiss. Ingen behöfde frukta att sånär skulle
berföre komma att följa sina stidligaste embetsmän.
Embetsmannas egenhet af sin säkerligen icke nöd-
samman äro äresgödder eller gods manufactur wa-
ror, och när nämnda talanger af hvad slag som helst
erfordras samt löna mödan att äga, blifwa de all-
drig sålunda. Hwarföre ingår man wänligen på
embetsmannas hälsa, och utproffrar sig såsom det
kallas för staten, om ej af äregränsighet, för sin utkomst
eller tidförbruk? I första satsen bör det wära föga
påkostande att affi sin fidei-commiss till närmaste
släktninge; i det andra behöfwer man ej föla utkomst
då man redan har en tillräcklig; i det tredje kan

landtushållningen gifwa lyffelsättning. Denna lag
skulle betydligt inskränka de tjänstefandes och de till
borgerliga näringars drifwande berättigades an-
tal. Genom den skulle de som icke befunnit nå-
got i ett fidei-commiss, återförbieljas till arfslott.
Ty embetsmannas löner och winsten af näringar upp-
stå wäl ej genom annat, än directa och indirecta be-
skattningar, äfwen som winsten af näringar genom
profit åt tillwerkaren eller säljaren wid affattningen
af waror. Och nämnde utskylder af båda slag jem-
te denna profit utstå wäl ej heller antorstådes i-
från, än, i sin mon, äfwen ifrån fidei-commissernas
affattning. Men i den grad en årlig inkomst till-
goda kommer någon, kan han anse sig som werlig
ägare till den egendom hwaraf den utgår, en an-
nan persons namn må gerna stå i mantals käng-
den. Hwem står då slutligen om dessa förfärligt ha-
tade fidei-commissen? Tydligen till 50 procent de
personer som användas till att odla och bruka dem,
till hwilkas föda och underhåll minst hälften af e-
gendomens affattning åtgår. Dernäst staten, till
capital-beloppet af sina directa och indirecta ålagda
utskylder, *) o. s. f. statens embets- och tjänstemän-
just de så kallade bättre och sämre lönta eller pensio-
nerade — wäntottade yngre sönerna. Drefter hwar
och en som i en fidei-commissarius träffar en köpare
till något som han har att sälja. Och till sist fidei-
commissarien sjelf, så wida han, när året är slut, äger
något besparade af sin årsaffattning. Hwad som på
året kan hafwas öfregit, det har hans fidei-commiss
warit wärdt. Hwad hwar och en annan kan sam-
la af sin årsförtienst, det blir lika godt som ett fi-
dei-commiss. Hwad lönar det då mödan att afundas
någon för en titel af blott tomta bostäder? Skul-
le hot och lifsa ur den anledningen utstå ibland
människor, så weta wi ej hwarföre icke de som all-
deles ej befunnit arf efter sina föräldrar, skulle för-
tryta deras lifsa som wärdt ett fidei-commiss. Likasom wi
aldrig förminnit brödraskärliken wära mindre warm
emellan bröder med, än utan fidei-commiss; eller
höret ontalas att i Sverige adelige och bonde-ädlingar
älska sina bröder mindre, än de af preste- och bor-
gare-sländen.

*) Se af 6. R. r utspild svarar emot ett inlednings-
p. i Lof 1000 No. 10.

Boer till en tjenligare method att beräkna arfwoden, wid jordresningar och ågodelningar, m. m.

(Forts. fr. N:o 51).

Transport 63: 32; 9.

För uträkning af ågornas areal, verkställd före graderingen, utföres lika med $\frac{1}{2}$ af mättings-arfwodet 21: 10; 11.

2:do Arfwode för Kartans uträkning och afritning

För den uträkning som i anseende till delningen erfordras (nemligen: omräkning af de genom graderingen styckade mumror; alla ågornas uppsättning efter deras åsatta grader; arithmetisk repartition emellan delägarne, och såsom hufwudsakligast: uträkning till widd och wårde, af hwar en hwar lottägare emellan första försökningslinierna tillfallit,) åfwenledes lika med $\frac{1}{2}$ af mättings-arfwodet 21: 10; 11.

För 2:ne renritade exemplar af Nybo karta, — hwaraf ett till delägarne, och ett att för byens framtida säkerhet förwaras å Kongl. General-Landmätteri-Contoret i Stockholm — betalas lösen lika med $\frac{1}{2}$ af mättings-arfwodet för hwardera 21: 10; 11.

För uträkningar och fartritt. S:a 63: 32; 9.

Transport 127: 17; 6.

3:o Arfwode för Ågostillnadsens reglering.

15,120 Fot delningslinier emellan gränzar, å kartan utarbetade, ifrån ofwännämnde försökningslinier: 2 fl. för hwarje 100:de fot 6. 14; 5.

Deßa delningslinier i stogen uppsat, och genom Jndågorna med stadiga pålar ånda igenom utmärkt: 4 fl. för 100:de 12: 28; 10.

1,756 Fot Rågång mot Wingsta, utriktad och uppsat: a 8 fl. för 100:de 2: 44; 6.

(Sfriga rågångar woro förut upphuggna, hwådan en-

bast resnings-arfwode för dem är påfördt.)

6 stycken förfallna byskillnadsrör, i Korsta rågång, onlagde å 24 fl. 3: . . .

25 fl. Skillestenar emellan gränzars ågolotter, bestånda till sina lågen och nedfatta, a 12 fl. 6: 12;

15 fl. Bysskillnadsröfen noga beskrisna, a 6 fl. 1: 42;

För ågostillnaden S:a 32: 46; 9.

Transport 100: 15; 3.

(Slut e. a. 9.)

Min philosophie wid 15 år.

Säg om wårdt det är
Att sig jemnt beklaga,
Sig all fröjd betaga,
Trumphen, mdrk och twår?
Nej! som sjärlin må du wåga,
Ut bland nöjets blommar råga!
Medan wården ånnu ler,
Njut den glädje han dig ger.

För min föreskrift:

Sug af nöjets Inoxyrar,
Driick af fröjdens droxyrar,
Lyd ditt hjertas drift.
Edra tyßars ljußwa neßtar,
Emma sudors warma slågtar
Dch en massrisk druswas saßt,
Det ger hjertat mod och kraft.

Purpurfärgad mund,
Kind, som lifligt brinner,
Nöjets åßfling winner,
Blott han will, hwar sund.
Stumra, wakna wi fannnen
Åf en skönhet, ware hannen
Dit ditt hjertas langtan står;
Minns din wårdag snart förgår!

Stockholm,

Tryckt hos E. F. Wenustredm.

R o m e t e n.

N:o 53.

Dnsdagen den 5 Juli 1826.

Friles Nyheter.

Stockholm. D. D. M. M. Konungen och Drottningen, samt D. D. K. K. S. S. Kronprinsen och Kronprinsessan lära i morgon aflytta till Drottningholm.

Den wid Macka härjande skogseld, redan i flere tidningar omtalad, berättades i går hafva gripit vidare omkring sig. Det sadet att H. Maj:t Konungen ärnade å nyo begifwa sig dit, för att, efter inhemtad kånneedom om förhållandet, i näder förskrifwa de åtgärder, som till eldens släckande borde widtagas.

Nykypping. Grefwe Fredric Ulf Bonde hade följande midsommar-dag anställt en fest, till firande af sitt och sin Grefwinnas silfwerbröllopp. Glädjen förvandlades, just då den war som lifligast, till den bittraste sorg. Sällskapet samlade sig om astoneu ute i fria luften, och hålsades der öfwerallt af kanonstott. Grefwens äldsta son Under-Lieutenant wid Kongl. Fältmättnings-Corpsen, närnade sig den som lofsade stotten; en stor kanon antändes, den sprang sönder. Det ena stycket träffade den unga Grefwen och krossade helt och hållet hans hufwud, det andra öddade styckjunkaren. Denna fasansfulla händelse tilldrog sig i den unga Grefwens föräldrars närvaro.

Ånledning af Academiens för de fria Konsterna sednaste Exposition.

(Forts. fr. N:o 52).

Uppå Sculpturarbeten war denna exposition gånstärkt. Profesoren och riddaren Ödthes Bacchant (N:o 25) har gifwit ånledning till delade ömndmen.

Den har blifwit högt berömd, af dem som sett endast på effecten af det hela; men deremot tadlad af några som uteslutande fäst sig wid enskilda detaljer. Enligt ref. öfwerlygelse, kan den som så ställer sig, att han raft framför sig, öfwer det uppdragna högra knät, beskådar figuren — ehuru wiserligen då det oändligt stöna, begärens och niutningens högsta wällust-rus uttryckande ansigtet, undgår hans blickar, — icke annat ån af densamma intagas. Det bypna, höjda, jungfruliga bröstet, den mjuka, wid sidan afdomnade wensira armen och det lena om wensira benet så ledigt och wårdsöfkt lindade draperiet — allt är utmärkt wackert. Intager man åter andra ståndpuncter, kan man ej undgå att märka den något infallna, hoppskrumpna magen, det stela, mera klumprika högra benet och den swulna fot som sluter sig till densamma, och åskådaren måste beklaga, att statuen ej till alla delar blifwit lika wäl utförd, som i wisa andra, och såsom det hela är poetiskt tänkt. — § N:o 26, Buste af Hennes Maj:t Drottningen, har profesör Ödthe ådagalagt sin sällsyna talent, att på ett behagligt sätt i marmor öfwerföra den individuela likheten.

Fr profesör Byström har lemmat fyra nummer, af hwilka N:o 29, Harmonien, förestäld såsom Venus, sittande med Amor och Hy-men, dem hon insöft genom Iyrans ljud, eröfrat allas bifall, så wäl för det mildt ljuswa och betydningfulla i tanken, som för det stöna utbrändet. En verklig wånstapens och förtroendets gudafömm, njutes af de små och dock så höga wäsenden i knät på stöhetens gudinna, som med moderligt wälbehag ser ned på dem, och af förnjelste derwid lifsom glimmar att fullända det accord hon, med upp-

